

"Alleen"

Het is zo makkelijk om boos te zijn. Waarom zie je niet wat ik denk? Waarom red je me niet? Hoe hoor je de "help me" achter mijn "het gaat goed" niet? Ik weet dat het onredelijk is, dat ik niet zou moeten verwachten om gered te worden als ik je niet vertel dat er iets is. Het is de hoop. De hoop dat ondanks dat ik te zwak ben, ondanks te schaamte, ondanks dat ik het niet vertel, jij het toch ziet. Soms lijkt het erop, alsof je dwars door me heen kijkt. Dan komt die woede weer. Het lijkt alsof je precies ziet wat ik voel, en het je héél even wat doet. Maar na die ene seconde, die seconde waarop het voelt alsof je om me geeft, kijk je weg. Je kijkt weg en je vergeet me. En als ik me besef hoe onredelijk mijn woede is, keert de woede om en achtervolgt hij mij in plaats van jou. Ik kijk over mijn schouder en zie mezelf, mijn vuist gebald, klaar om te slaan. De kwetsbaarheid volgt. Kwetsbaarheid is erger, erger dan woede, erger dan pijn. Als je geen vertrouwen in jezelf meer hebt, hoe kan je anderen dan vertrouwen. Als je vindt dat je niet goed genoeg bent, niet goed genoeg om geholpen te worden, wat dan? Je weet dat je hulp nodig hebt, anders zou je je niet zo voelen, maar je durft nergens om te vragen. Je stopt met denken, leeft van dag tot dag, hoop dat dit gevoel eindigt. Ooit.

© mei 2018, noneedto read, BasicPublishing.nl